

Gérard de Villiers

Operatie Hezbollah

**Zwarte Beertjes
Utrecht**

De jonge prins Ryad Bin Aziz Al-Whaleed werd met een uitstekend humeur wakker. Dit was zijn eerste nacht in Beiroet en hij had geslapen als een roos. De vorige avond was hij uit Riyad aangekomen en eerst had hij zich voor vijfduizend dollar met een prachtige vrouw vermaakt, die zich geheel aan hem had aangeboden. Ryad Al-Whaleed genoot ten volle van de zwoele charmes van deze stad, waarvan alle Saoedi's droomden, na het verstikkende keurslijf van het wahabisme, waarin je niet mocht genieten van het leven.

Dit hedonistische genoegen werd versterkt door een legitieme trots: zijn oom, prins Mikrin Al-Saoud ben-Abdelaziz, halfbroer van koning Abdallah, hoofd van de General Intelligence Department, de Saoedische inlichtingendienst, had hem opgedragen naar hun kantoor in Beiroet te gaan, dat onder leiding stond van een eenvoudige, hoge ambtenaar van het koninkrijk, Fouad Al-Rorbal. Hij was erheen gestuurd met een uiterst belangrijke missie. Tot nu toe had de jonge prins Al-Whaleed, lid van het kabinet van zijn oom, de contacten met de buitenlandse vertegenwoordigingen onderhouden. Dat had voornamelijk betekend dat hij uit eten was gegaan met groepen agenten die maar wat graag uit dat sombere land wilden vertrekken. Een land waarin vrouwen onvindbaar en vrijwel onzichtbaar waren, en zelfs niet mochten autorijden. Fouad Al-Rorbal was een gehoorzame, serieuze ambtenaar, die regelmatig de verschillende Libanese geheime diensten afreisde met een koffer vol geld in zijn hand, om openstaande rekeningen te vereffenen. Maar voor deze missie wilde prins Mikrin iemand inzetten die hij volledig vertrouwde, iemand van zijn eigen bloed.

Ryad Al-Whaleed rekte zich uit voor het enorme plasmascherm van zijn televisie, dat voor zijn bed aan de muur hing en op CNN stond afgesteld. Het geluid stond uit. Hij had de mooiste suite van hotel Bristol in Hamra gekregen, op een steenworp afstand van de ambassade. Tweehonderd vierkante meter vol geraffineerde luxe. Hij drukte op een belknop om te laten weten dat hij wakker was.

Opgetogen dacht hij terug aan het gesprek dat hij met zijn oom in zijn *diwan* had gehad. Met een fles Chivas Regal op tafel. Als ze onder elkaar waren, dronken Saoedi's als tempeliers.

'Zijne majesteit – moge God hem behoeden –,' had hij tegen zijn oom gezegd, 'heeft een uiterst belangrijke beslissing genomen, die geheim moet blijven.'

Ryad Al-Whaleed had gespannen een reactie van zijn oom afge wacht. Met zachte stem had deze gezegd: 'Die hond Hassan Nasrallah kan naar de duivel lopen!'

Het kostte hem duidelijk moeite om die smadelijke naam uit te spreken. Ondanks de airconditioning had het zweet langs Ryad Bin Aziz Al-Whaleeds rug gedropen.

De *sayyed* Hassan Nasrallah was sinds 1992 hoofd van de Libanese Hezbollah, nadat de Israëliërs zijn voorganger, Abbas Mousaoui, hadden vermoord. Sinds de bliksemoorlog in juli 2006 was hij de lieveling van de Arabische wereld en de populairste persoon in de regio. Zijn militie had standgehouden tegen het Israëliërs leger, dat Zuid-Libanon was binnengevallen na een operatie van de Hezbollah op 12 juli in het noorden van Israël. Het had de Tshal, het Israëliërs leger, acht doden gekost en twee soldaten waren ontvoerd. Daarna had de Hezbollah vanuit Zuid-Libanon duizenden raketten op Israël afgevuurd. Geschrokken door de onvoorziene weerstand van de militieën, met hun gele vlaggen waarop een kalasjnikov stond afgebeeld, hadden de Israëliërs hun offensief gestaakt, na het verlies van zo'n vijftig pantservoertuigen, en hadden ze een vernederend staakt-het-vuren van de VN moeten accepteren. Toch had hun luchtmacht Libanon met vele tonnen aan bommen platgegooid, wat veel schade had veroorzaakt. Het zuidelijk deel van Beiroet, waarin voornamelijk sjiïeten woonden, was volkomen weggevaagd. Tweehonderdvijftig gebouwen waren vernietigd, de dorpen in het zuiden van Libanon waren in puin geschoten en meer dan duizend Libanese burgers hadden tijdens de bombardementen de dood gevonden, ondanks het gebruik van 'intelligente' bommen. En dat op een moment waarop Libanon zich juist aan het herstellen was van de eindeloze nachtmerrie van de burgeroorlog en de Syrische bezetting. De Israëliërs hadden het land twintig jaar teruggeworpen en het grootste deel

van de infrastructuur vernietigd, terwijl een miljoen vluchtelingen op pad waren gegaan. Doodgebloed na deze 'bliksemoorlog' likte Libanon zijn wonden en bereidde het zich voor op het zoveelste herstel.

En toch was Hassan Nasrallah, de man die deze ramp had veroorzaakt, de populairste leider in de moslimwereld geworden.

En hij was een sjiiet!

Al veertien eeuwen lang vochten soennieten en sjiieten een felle oorlog uit. De sjiieten, ongeveer tien procent van de moslims, woonden vooral in Iran en Irak, maar ze vertegenwoordigden 35 procent van de bevolking van Libanon. Ze werden verfoeid door de soennieten, dat wil zeggen door bijna de hele Arabische wereld, maar ze bleven trots op hun geloof. In veel huizen van soennieten was de foto van Osama Bin Laden vervangen door die van Hassan Nasrallah.

Voor de Saoedische koning Abdallah, waker over de heilige plaatsen en leider van de soennieten, was dat een vreselijke vernedering.

Niemand wist hoe ver deze ketters zouden gaan, wanneer niemand hen zou tegenhouden.

Verlamd door ontzag en emoties, was het de jonge Ryad Bin Aziz Al-Whaleed gelukt te vragen: 'Wat moet ik doen om het verzoek naar genoegen in te willigen?'

Prins Mikrin Al-Saoud had hem gerustgesteld. 'Je zult niet alleen zijn. Om deze zaak tot een goed einde te brengen, heeft onze koning in zijn grote wijsheid besloten een verbond te sluiten met de Joden en de christenen.'

De jonge Saoediër had geschrokken gereageerd. 'Met de Joden?' Het was of de hemel op hem neerstortte. Om de Amerikanen te plezieren, ondersteunde koning Abdallah weliswaar met tegenzin een 'vredeplan' tussen Israël en de Palestijnen. Iedereen wist echter dat hij diep in zijn hart ervan droomde de Israëliërs de zee in te drijven, het heilige, Arabische Jeruzalem te heroveren en de Palestijnen, de ware gelovigen, hun land terug te geven.

'De Joden willen net zo graag als wij die hond Hassan Nasrallah dood zien,' had prins Mikrin eraan toegevoegd. 'Dat geldt ook voor Washington. Je vertrekt dus onder de dekmantel van een di-

plomatieke missie naar Beiroet, waar je onze bondgenoten zult helpen. De Israëliërs zijn heel sterk, maar ze hebben ons toch nodig. In Libanon hebben ze een heleboel contacten verloren. Net als de Amerikanen.'

Onder de indruk van het belang van zijn taak, had Ryad Al-Whaleed zijn oom gevraagd: 'Wat is onze rol in het geheel?'

'Fouad Al-Rorbak zal je op de hoogte brengen. Hij heeft mannen van mijn afdeling laten infiltreren bij het Rode Kruis dat in Zuid-Libanon werkt om ons te helpen bij de wederopbouw. Deze mannen, die in contact staan met de sjiitische bevolking en de Hezbollah, hebben de opdracht informanten te vinden met wie ze Hassan Nasrallah in het nauw kunnen drijven. Jij zult als tussenpersoon fungeren en je zult verslag moeten doen bij degenen die de leiding voeren over dit project.'

Toen had Ryad Al-Whaleed voorzichtig opgemerkt: 'Oom, ondanks al hun kracht is het de Joden niet gelukt Nasrallah uit de weg te ruimen...'

Prins Mikrin Al-Saoud had dat bezwaar met een luchtig gebaar weggevaagd. 'Die hebben geen contacten in de kern van de Hezbollah. Daar moet jij nu voor zorgen.'

'Als God het wil, zal dat gebeuren, oom,' had de jonge Saoediër instemmend geantwoord.

De vorige dag was Fouad Al-Rorbak hem na zijn aankomst in Beiroet op het vliegveld komen ophalen. In zijn gepantserde auto van de ambassade had hij hem, voordat hij naar het Bristol was gereden, waar een zorgvuldig door hem uitgezochte prostituee op hem wachtte, op de hoogte gebracht van de laatste ontwikkelingen.

Mustapha El-Khobar, een van zijn mannen die bij het Rode Kruis waren geïnfiltrerd, had een mogelijke informant gerekruteerd: Sohbi, lid van de Hezbollah in het dorp Khia. Hij had zijn hele familie verloren bij de Israëliëse bombardementen. Mustapha had hem meteen namens het Rode Kruis tienduizend dollar gegeven. De twee mannen hadden elkaar steeds beter leren kennen en uiteindelijk waren ze samen naar Beiroet gegaan, waar Sohbi aanwezig was geweest bij een bijeenkomst van Hezbollahleiders. Tijdens een lunch met de sjiit in een pizzeria had de Saoedische agent ontdekt dat de militante Hezbollah veel over Hassan Nas-

rallah wist. Hij maakte soms zelfs deel uit van zijn persoonlijke lijfwacht. De ideale informant.

Tijdens hun laatste ontmoeting had de Saoedische agent de jonge Hezbollah voorgesteld samen een belangrijke persoon te ontmoeten die hem op materieel gebied flink zou kunnen helpen. De ander was akkoord gegaan. Op dat moment was Ryad Al-Whaleed op het toneel verschenen. Hij zou bij de volgende ontmoeting aanwezig zijn. Een ontmoeting waarbij de Hezbollah-informant in handen van een agent van de CIA zou worden gespeeld. Op dat moment bleek Sohbi wonderbaarlijk goed Engels te kunnen spreken. Alles was met de CIA in Beiroet geregeld en Ryad Al-Whaleed hoefde alleen nog maar naar de afgesproken plaats te gaan, in Byblos, een christelijke wijk, waar het veiliger was: om zeven uur 's avonds in het restaurant Pepe Abed.

De jonge, Saoedische prins had het allemaal heel spannend gevonden. Eindelijk zou hij echt als spion aan de slag gaan. Hij kreeg er een enorme erectie van. Waarschijnlijk een vertraagd effect van de viagra, die hij voor zijn ontmoeting van de vorige avond had genomen. Een handvol dollars in de ene hand en een doos viagra in de andere hadden zijn seksuele leven aanzienlijk vereenvoudigd.

Er werd zacht op de deur geklopt, waarna er een prachtige Tanagra binnenstapte, met een driehoekig gezichtje, gekleed in een witte blouse. Dit was het Filippijnse dienstmeisje dat door de ambassade was uitgekozen om voor prins Al-Whaleed te zorgen.

'Uw bad is klaar, sir,' zei ze met een kinderlijk stemmetje in het Engels, terwijl ze deed alsof ze de paal van vlees niet zag, die van het bed omhoogstak.

Ryad Al-Whaleed aarzelde geen tel en gebaarde haar dat ze dichterbij moest komen.

Ze gehoorzaamde en hij trok haar aan haar blouse het bed op. Hij zag dat ze haar grote mond had opgemaakt en dat ze niets onder haar kleren droeg.

Ze had zich voor de gelegenheid gekleed.

Op de kussens liggend, pakte Ryad het meisje bij haar heupen en trok haar blouse omhoog, waarmee hij een keurig bijgeknipt driehoekje op haar onderbuik ontblootte. Gehoorzaam pakte de Filippijnse de omhoogstekende penis en drukte het uiteinde tegen

haar vagina. Alleen de aanraking al bracht Ryad Al-Whaleed in de zevende hemel.

De kreet van het Filippijnse meisje deed de muren trillen. Haar met beide handen bij haar heupen beetpakkend, had de Saoediër zijn grote, door viagra opgezwollen penis in één keer in haar gestoten. Voor hem was een vrouw slechts een genotsvoorwerp, ergens tussen een opblaaspop en een dier in. Enigszins gekalmeerd door de gloeiende huls die zijn penis omklemde, trok hij de knopen van haar blouse los en ontblootte haar ronde, waarschijnlijk vergrote borsten, waarna hij haar begon te masseren. Hij kneep hard in haar tepels, terwijl hij diep in haar stootte, alsof hij zijn partner wilde openrijten.

De Filippijnse bedwong haar tranen en beet op haar lippen om het niet uit te schreeuwen. Als ze klaagde, zou ze worden ontslagen. Eindelijk voelde Ryad Al-Whaleed een soort elektrische ontlading door zijn onderbuik gaan en gaf hij een laatste stoot met zijn heupen. Toen hij op de lakens zakte, duwde hij ruw het Filippijnse meisje opzij, dat zich slechts met tegenzin losmaakte van de brandende paal in haar vagina.

Vervolgens sprong hij van het bed en liep naar de badkamer. Zijn erectie nog steeds fier omhoogwijzend.

Het water borrelde in een grote jacuzzi, die in een met hout betimmerde ruimte vol met talloze spiegels stond. Met gesloten ogen liet hij zich in het water glijden. Voorlopig wilde hij slechts één ding: dat de viagra uit zijn lichaam zou verdwijnen. De Filippijnse had de tranen van haar gezicht geveegd en stapte bij hem in de jacuzzi. Ze knielde neer en begon hem, zonder een woord te zeggen, te masseren.

Het warme water op zijn nog levendige penis was ondraaglijk, maar met gesloten ogen liet Ryad Al-Whaleed haar begaan. Het water deed zijn erectie niet verdwijnen. Hij moest een andere manier vinden.

Ruw stond hij op, de Filippijnse bij haar vagina beetpakkend, en smeed haar zwijsend op haar buik op een zwartleren bankje, dat naast de jacuzzi voor een spiegel stond. Haar armen en benen hingen aan beide kanten in de lucht. Hij ging schrijlings over haar heen staan en hij zag zichzelf in de spiegel met zijn rode, staal-

harde geslachtsdeel. Onder hem lag het Filippijnse meisje met een angstige blik in haar ogen, het ergste verwachtend.

En dat gebeurde. Nadat Ryad Al-Whaleed het topje van zijn penis tussen de billen van het meisje had gedrukt, liet hij zich met zijn volle tachtig kilo op haar zakken.

Het Filippijnse meisje voelde een brandende pijn en ze begon vreselijk te gillen. Ryad lag boven op haar, diep in haar begraven, en hij nam zich voor nu door te gaan tot zijn erectie voorbij was. Zijn geslachtsdeel leek door een tank te worden vastgehouden. Plotse-ling trok hij zich terug, maar meteen stootte hij opnieuw in haar. Dat herhaalde hij steeds sneller, tot hij opnieuw een soort orgasme voelde komen, iets minder fel dan de vorige keer.

Helaas, toen hij zich terugtrok, was zijn geslachtsdeel nog steeds hard als staal.

Woedend stuurde hij de Filippijnse weg en stapte onder de douche. Hij draaide de koude kraan wijd open. Eerst schreeuwde hij het uit, maar hij zag dat zijn penis eindelijk iets verslaptte.

Toen hij uit de douche terugkwam, stond de Filippijnse met een handdoek voor hem klaar.

Tien minuten later sloeg hij de deur van de suite achter haar dicht, na haar een handvol bankbiljetten te hebben gegeven. Hij had nog alle tijd om naar de ambassade te gaan, voordat hij naar Byblos ging. Fouad Al-Rorbal zou hem nog een laatste keer brieven.

Ryad Bin Aziz Al-Whaleed staarde naar de rode schijf van de zon die langzaam onderging achter het kalme oppervlak van de Middellandse Zee. De oude, vervallen toren aan de ingang van de haven van Byblos tekende zich in Oost-Indische inkt af tegen de avond-schemering. Een schip voer, enkele golven van blauw water opwerpend, de haven in en koerste op de kade af onder aan het restaurant Pepe Abed. Na drie weken hard werken was het de havenarbeiders gelukt de dikke laag stookolie weg te halen die uit de door de Israëliërs gebombardeerde centrale van Beiroet was gestroomd. Een dikke laag zwarte olie had de hele kust ten noorden van Beiroet vervuild. Byblos, waar het anders in de zomer een drukte van jewelste was, was nu een dode stad geworden. De vissers gingen de zee niet meer op, de toeristen waren natuurlijk ook weggevlucht en de

bewoners van Beiroet bleven thuis. In de eerste plaats uit angst voor Israëliische bommen, maar ook vanwege de vervuiling. De eerste dagen had er een dertig centimeter dikke laag olie op zee gedreven. Met behulp van pompen had men het meeste weg kunnen halen, maar toen hadden de stromingen de laag naar het noorden gevoerd, naar Tripoli. Nu herinnerden nog slechts enkele rotsen die bedekt waren met een plakkerige, stinkende laag aan de vervuiling. Slechts een klein deel van de haven, voorbij hotel Byblos-aan-Zee, dat werd afgeschermd door een dikke, rode, drijvende slang, moest nog worden schoongemaakt.

De zee was weer blauw, maar de klanten waren niet teruggekeerd. Ryad Al-Whaleed zat bijna in zijn eentje op het terras van Pepe Abed. Tegen het einde van de dag was het zelfs angstaanjagend stil in de kleine haven. De vissersboten lagen aan de kade afgemeerd, er waren weinig mensen te zien en de terrassen waren leeg. Zelfs het handelscentrum Eddeland, dat naast de haven lag, was verlaten. De meeste winkeltjes waren gesloten. Ongerust keek Ryad Al-Whaleed om zich heen, bang dat hij de afspraak was misgelopen. Toch had hij, zoals afgesproken, een exemplaar van de krant *Al Akhbar* voor zich op tafel gelegd, de krant van de Hezbollah, die je weinig zag in deze christelijke wijk.

Het geluid van zijn telefoon deed de jonge Saoediër opschrikken en hij nam meteen op. ‘*Aiwa?*’

‘Mohammed?’

Dat was de schuilnaam die Fouad Al-Rorbal voor hem had gekozen.

‘Ja.’

‘Met Sohbi. Ik kom later. Ik ben er pas over een uur.’

‘Geen probleem,’ zei de Saoediër. ‘Ik wacht op de afgesproken plaats.’

De militante sjiiet verbrak de verbinding en Ryad Al-Whaleed stak een sigaret op. De nacht viel en de lantarens in de haven gingen aan. Hij beseftte dat hij vreselijke trek had en hij riep de ober bij zich.

‘We hebben vis,’ zei deze. ‘Komt u maar uitkiezen.’

Binnen lagen op een bed van ijs zes barracuda’s en een aantal zeebrasems. Gelukkig was het restaurant leeg. Het was te weinig om een schare klanten te voorzien...

Terug aan tafel viel Ryad Al-Whaleed aan op een *hommouz* en een tomatensalade. Hij dacht terug aan de vorige avond. Toen hij naar Beiroet was gegaan, was hij in Maamalsterne gestopt, een rosse wijk met Russische prostituees.

Zijn vis werd gebracht en opnieuw keek hij ongerust om zich heen. Waar bleef de agent van de CIA, die contact met hem zou opnemen? Hij kende hem niet van gezicht, maar hier viel een buitenlander op als een vlieg in een glas melk. Als hij niet kwam, zou Ryad zelf de Hezbollah-informant moeten uithoren. Aan de ene kant wond die gedachte hem wel op, maar hij vroeg zich af of hij er wel toe in staat zou zijn. Met smaak at hij van de vis, luisterend naar de klokken van een nabijgelegen kerk. Een geluid dat volkomen vreemd voor hem was.

Vol ongeduld stond Malko te wachten op de stoep van het doodlopende straatje dat uitkwam op de Romestraat, in West-Beiroet. De Mercedes, die hem was toegezegd door Rajik Maatoub, de voor de CIA werkende autoverhuurder, was al meer dan een uur te laat. Naast hem stond een reus met bolle ogen kwaad te bellen. Hij bedolf de chauffeur, die hij aan de lijn had, onder de beledigingen, tot hij woedend vloekend de verbinding verbrak. ‘Hij is er over tien minuten, meneer Malko. Is dat goed?’

‘Ik kom niet graag te laat,’ zei Malko, zonder zich er verder over uit te laten.

Hij praatte niet graag over zijn missies, ook al werkte Maatoub voor de CIA. De autoverhuurder had ook heel wat banden met de Libanese *moukhabarat*, de geheime dienst, die dagelijks bij hem langskwam, op zoek naar informatie. Het was van het grootste belang dat Malko’s missie geheim bleef. Maar zelf wist hij er op dit moment ook nog niet veel over. Opnieuw was hij tijdens een heerlijke *indian summer* uit Oostenrijk weggerukt en naar Libanon gestuurd. Thuis was deze tijd van het jaar het beste seizoen voor de jacht en vonden er overal feesten plaats.

De vorige avond was hij aangekomen en hij had het districtshoofd van de CIA in Beiroet, Christopher Stafford, nog niet gesproken. Hij kende de Amerikaan nog van enkele maanden geleden, toen die hem had geholpen in zijn onderzoek naar de schat van Saddam.

Malko had slechts een korte ontmoeting gehad in de bar van het Albergo, het chique hotel in Ashrafieh, met een onofficiële agent van de CIA, die als zakenman in Beiroet werkte: Harrison Turner. Deze had hem zijn eerste instructies gegeven aangaande een ontmoeting in Byblos met een agent van de Saoedische geheime dienst en een Libanese informant van de Hezbollah, die door de Saoediërs was gerekruteerd. De ontmoeting moest plaatsvinden in het Libanese Saint-Tropez, in het beroemde restaurant Pepe Abed, waar al veertig jaar lang beroemdheden uit de hele wereld kwamen. De Saoediër die hij er zou ontmoeten, heette Ryad en was lid van de koninklijke familie. Malko durfde er niet van uit te gaan dat dit detail wellicht de reden was waarom ze een beroep op hem hadden gedaan. De CIA ging meestal niet zo subtiel te werk. Het districtshoofd in Wenen had slechts benadrukt dat het kantoor zijn goede kennis van Libanon en de regio op prijs stelde.

Rajik Maatoub slaakte een kreet van opluchting. ‘Daar is hij, meneer Malko!’

Op dat moment reed een grijze Mercedes vol gas het straatje in. Hij schampte de muur van apotheek Bustros en kwam op hen af alsof ze de finish van een formule 1-race waren. Met gierende banden stopte hij en meteen sprong de chauffeur naar buiten: een heel magere man met een snor, die meteen vloekend door Rajik Maatoub werd uitgescholden. Toen hij daarmee klaar was, keek hij Malko glimlachend aan. Die had intussen plaatsgenomen op een nog warme stoel. Hij reed terug naar de zee, waarbij hij het Phoenicia passeerde, het hotel waarin hij logeerde, om vervolgens de tunnel naar de Charles-Heloulaan te nemen. Het was al bijna donker. Het was nog ruim een halfuur rijden naar Byblos. Als het verkeer meezat.

Al gauw begreep Malko dat hij zijn timing moest herzien. Voorbij Antelias reed het verkeer stapvoets, bumper aan bumper. En al snel zag hij waarom: even verderop was het viaduct van de snelweg naar Tripoli op het wegdek ingestort. Getroffen door Israëli-sche bommen. Er was maar één rijbaan vrij, wat een enorme file tot gevolg had. Daarna reed het verkeer vlot door.

Malko nam de weg naar de heuvel Akwar, waar de Amerikaanse

ambassade lag. Sinds het conflict tussen Israël en de Hezbollah waren de Amerikanen weer in grote paniek.

Het grootste deel van de CIA-agenten, onder wie Christopher Stafford, was per helikopter naar Cyprus overgebracht en er was slechts een minimale bezetting in Beiroet achtergebleven.

Malko's blijdschap was slechts van korte duur. Vlak voor het bord dat de richting naar Jbail aangaf, de Arabische naam voor Byblos, kroop het verkeer weer in een slakkengang verder. Nu was het de snelweg zelf die in El Fidar was getroffen, wat een file van twee kilometer tot gevolg had. Machteloos wachtte hij af, inwendig kokend van ongeduld. De Saoediër met wie hij had afgesproken, kon hij niet bereiken. Hij had zijn telefoonnummer niet.

Ryad Bin Aziz Al-Whaleed had zijn vis allang op en hij had zelfs nog in alle rust twee koppen koffie kunnen drinken. Hij was de laatste klant van het Pepe Abed en de obers begonnen al geërgerd zijn kant op te kijken.

De Saoediër verloor de weg die voorbij hotel Byblos-aan-Zee naar beneden liep, niet uit het oog. Het was de enige toegang tot de haven. Slechts zo nu en dan kwam er een auto naar beneden rijden, die voor hem langs doorreed naar het handelscentrum. Opnieuw verschenen de koplampen van een auto op de helling, maar deze stopte bij de aangemeerde schepen, tussen enkele ijzeren containers. Net toen de koplampen doofden, ging de telefoon van Ryad Al-Whaleed over.

'Met Sohbi,' zei een mannenstem.

'Waar ben je?' vroeg de Saoediër meteen.

'Hier in de haven. Ik ben net aangekomen.'

Ryad Al-Whaleed keek naar de wagen die, vrij ver van het terras van het restaurant vandaan, op de kade was gestopt. De ander had het kennelijk niet goed begrepen. 'Ik zit op het terras van restaurant Pepe Abed,' zei hij. 'Je kunt hier vlak voor parkeren. Er is plaats genoeg.'

'Nee,' antwoordde de Libanees kalm, 'kom hierheen. Ze kunnen ons beter niet samen zien. Ik wacht bij de ingang van de haven op je.'

Geërgerd, maar blij dat hij eindelijk het terras kon verlaten waar

hij al twee uur had zitten wachten, vroeg Ryad Al-Whaleed om de rekening. Zodra hij zijn wisselgeld had ontvangen, daalde hij de stenen trap naar de haven af en liep naar de kade. Zijn auto liet hij voor het restaurant staan. Het was nog geen honderd meter lopen.

Malko moest hard remmen voor een vrijwel haakse bocht tegenover het felverlichte, gemeentelijke zwembad. De weg maakte een haarspeldbocht en daalde toen af naar de haven. Hij wist nog waar het restaurant lag en parkeerde onder aan het terras van het Pepe Abed, waarna hij met vier treden tegelijk naar boven rende.

Het terras was leeg. Kwaad omdat hij te laat was, begreep hij dat de Saoediër niet langer had kunnen wachten. Een ober kwam naar hem toe en zei met een verontschuldigende glimlach: ‘De keuken is gesloten, maar u kunt wel iets drinken.’

‘Ik had hier een afspraak met een vriend,’ antwoordde Malko. ‘Maar ik ben te laat.’

De ober knikte. ‘Er heeft hier heel lang een man zitten wachten. Hij is nog maar net weg.’

‘Dank u,’ zei Malko, die kwaad was op zichzelf.

Plotseling draaide de ober, die naar de rand van het terras was gelopen, zich om. ‘Zijn auto staat nog beneden. Kijk, ik geloof dat hij daar is.’

Hij wees naar een gedaante die aan de rand van de haven liep.

Opgelucht rende Malko de stenen trap af en liep de kade op. De gedaante, die de ober had aangewezen, was in de duisternis verdwenen. Zigzaggend tussen enorme, ijzeren containers en de touwen van de aangemeerde schepen door, liep hij verder. Er was nauwelijks verlichting.

Plotseling hoorde hij geritsel achter zich en hij wilde zich om-draaien. Hij kreeg de tijd niet. Een gespierde arm werd om zijn nek geklemd en wurgde hem bijna, terwijl een hand tegen zijn achterhoofd drukte.

Een man, blijkbaar zo sterk als een reus, probeerde van achteren zijn keel te vermorzelen.